

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΝΑΥΠΛΙΟΥ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ



[Handwritten signature]

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

289/2024

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε η Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Ναυπλίου Πρόεδρος Πρωτοδικών και από τη Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στο Ναύπλιο, στις 08 Φεβρουαρίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΟΣ:

κατοίκου

Λασιθίου, με ΑΦΜ: , ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του Σοφίας Βασιλάκη του Αθανασίου (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 41487), κατοίκου Αθήνας στην οδό Βουλγαροκτόνου αριθμοί 33 – 37, που κατέθεσε προτάσεις και προσκόμισε το με αριθμό Π4850164/03 – 02 – 2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ. Αθηνών.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Εταιρείας με την επωνυμία «

ΑΝΩΝΥΜΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ» και με τον διακριτικό τίτλο », με ΑΦΜ: , που εδρεύει στη Αττικής στη αριθμοί εκπροσωπείται νόμιμα και έχει λάβει νόμιμα άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος, με την με αριθμό απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος ως εταιρεία διαχείρισης

απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, δυνάμει των διατάξεων του Ν. 4354/2015 και της με αριθμό 118/19 – 05 – 2017 Πράξης της Εκτελεστικής Επιτροπής της Τράπεζας της Ελλάδος, όπως τροποποιήθηκε με την με αριθμό 153/08 – 01 – 2019 Πράξη, στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση των απαιτήσεων της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «

», που εδρεύει στο

Δουβλίνο Ιρλανδίας στη διεύθυνση 1 – 2 Victoria Buildings, Haddington Road, Dublin 4, D04 XN32, κατά τα οριζόμενα στην από 08 – 10 – 2021 σύμβαση διαχείρισης, όπως αυτή αντικαταστάθηκε από την από 17 – 12 – 2021 σύμβαση μακροπρόθεσμης διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων, όπως αυτή συμπληρώθηκε με την από 10 – 04 – 2023 περίληψη της σύμβασης μακροπρόθεσμης διαχείρισης – ιδιωτικό συμφωνητικό διαχείρισης απαιτήσεων και σύμφωνα με την παρ. 14 του άρθρου 10 του Ν. 3156/2003 και οι οποίες απαιτήσεις έχουν μεταβιβαστεί και εκχωρηθεί από την ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «

» και με

τον διακριτικό τίτλο «ALPHA BANK», με ΑΦΜ: 996807331, υπό την ιδιότητά της ως καθολικής διάδοχου της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία

, με ΑΦΜ:

κατόπιν διάσπασης

της τελευταίας με απόσχιση του κλάδου της τραπεζικής δραστηριότητας και εισφοράς του στη νεοσυσταθείσα εταιρεία – πιστωτικό ίδρυμα, εγκριθείσας της ως άνω διάσπασης με την με αριθμό πρωτοκόλλου 45.089/16 – 04 – 2021 απόφαση του Υπουργείου Ανάπτυξης, που καταχωρήθηκε στο Γ.Ε.ΜΗ. και δημοσιεύθηκε στα στοιχεία της διασπώμενης και της επωφελούμενης με τις με αριθμούς πρωτοκόλλων 45.116/16 – 04 – 2021 και 45.123/16 – 04 – 2021 ανακοινώσεις αντίστοιχα, στην προαναφερόμενη αλλοδαπή εταιρεία δυνάμει της από 08 – 10 – 2021 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων, αντίγραφο της οποίας έχει νόμιμα καταχωρηθεί στο δημόσιο βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών και σύμφωνα με το άρθρο 10 του Ν. 3156/2003 και η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της

του

(Α.Μ./Δ.Σ.Θ.

», κατοίκου

στην οδό

αριθμός , που κατέθεσε προτάσεις και προσκόμισε το με αριθμό Β242766/06 – 02 – 2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ. Θεσσαλονίκης.

Ο ανακόπτων ζητεί να γίνει δεκτή η από 10 – 11 – 2023 ανακοπή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου ΠΤαν/1242/13 – 11 – 2023, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης, εγγράφηκε στο οικείο πινάκιο και εκφωνήθηκε στη σειρά της από αυτό.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά της δίκης και στις προτάσεις που κατέθεσαν.

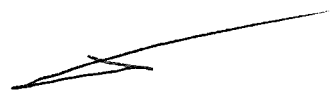
**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Με την υπό κρίση ανακοπή, ο ανακόπτων ζητεί, όπως τα αιτήματά του εκτιμώνται από το Δικαστήριο, για τους λόγους που ειδικότερα εκθέτει σε αυτή, να ακυρωθούν (α) η από 25 – 08 – 2023 επιταγή προς πληρωμή, η οποία έχει τεθεί κάτω από το αντίγραφο του πρώτου απογράφου εκτελεστού της με αριθμό 190/2015 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, (β) η από 22 – 09 – 2023 έγγραφη εντολή προς εκτέλεση του πληρεξουσίου δικηγόρου της καθ' ης προς τον δικαστικό επιμελητή Δημήτρη Γαρούφη, σε βάρος της ακίνητης περιουσίας του, (γ) η με αριθμό 1.661/28 – 09 – 2023 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Ναυπλίου με έδρα στο Πρωτοδικείο Κορίνθου και (δ) κάθε άλλη πράξη αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύδεται σε βάρος της ακίνητης περιουσίας του, καθώς και να καταδικαστεί η καθ' ης στη δικαστική του δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση ανακοπή, που ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα κατά το άρθρο 934 παρ. 1 περ. α' του ΚΠολΔ, δηλαδή εντός της προθεσμίας των σαράντα πέντε ημερών από την επίδοση αντιγράφου της προσβαλλόμενης έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης στον ανακόπτοντα – δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης επιδόθηκε στον

ανακόπτοντα στις 28 – 09 – 2023 (βλ. την από 28 – 09 – 2023 βεβαίωση του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Ναυπλίου επί του αντιγράφου της προσβαλλόμενης έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης που προσκομίζει και επικαλείται ο ανακόπτων) και η κρινόμενη ανακοπή επιδόθηκε στην καθ' ης στις 13 – 11 – 2023 (βλ. την προσκομιζόμενη και επικαλούμενη με αριθμό 3271Δ'/13 – 11 – 2023 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Πειραιά με έδρα στο Πρωτοδικείο Αθηνών

– αρμόδια καθ' ύλην και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρο 933 παρ. 1 εδ. α' και 3 του ΚΠολΔ), για να συζητηθεί κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρο 937 παρ. 3 του ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τα άρθρα 614 επ. του ίδιου Κώδικα). Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή η κρινόμενη ανακοπή και να ερευνηθεί περαιτέρω το παραδεκτό, η νομική και η ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της, εκτός από το υπό στοιχείο δ' αίτημά της με το οποίο ζητείται η ακύρωση κάθε πράξης αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος της ακίνητης περιουσίας του ανακόπτοντος, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας, καθόσον δεν προσβάλλεται με αυτό το αίτημα συγκεκριμένη πράξη της εκτέλεσης, η οποία πάσχει από ακυρότητα αλλά γενικά η όλη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 933 του ΚΠολΔ, από την οποία προκύπτει ότι αίτημα της ανακοπής αυτής είναι πάντοτε η ακύρωση ορισμένης διαδικαστικής πράξης της εκτέλεσης (βλ. Απαλαγάκη/Βαφειάδου σε Ερμηνεία κατ' άρθρο Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, Απαλαγάκη, τόμος 2^{ος}, έκδοση 2016, άρθρο 933, σελ. 2430 και 2436, παρ. 2 και 17).

Ι. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν. 3156/2003, για τους σκοπούς του νόμου αυτού, τιτλοποίηση απαιτήσεων είναι η μεταβίβαση επιχειρηματικών απαιτήσεων λόγω πώλησης με σύμβαση που καταρτίζεται εγγράφως μεταξύ του μεταβιβάζοντος και του αποκτώντος, σε συνδυασμό με την έκδοση και διάθεση, με ιδιωτική τοποθέτηση μόνον, ομολογιών οποιουδήποτε είδους ή μορφής, η εξόφληση των οποίων πραγματοποιείται: α) από το προϊόν είσπραξης των επιχειρηματικών απαιτήσεων που μεταβιβάζονται ή β) από δάνεια, πιστώσεις ή συμβάσεις παραγωγών



χρηματοοικονομικών μέσων. Ως «ιδιωτική τοποθέτηση» θεωρείται η διάθεση των ομολογιών σε περιορισμένο κύκλο προσώπων, που δεν μπορεί να υπερβαίνει τα εκατόν πενήντα. «Μεταβιβάζων», κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, μπορεί να είναι έμπορος με εγκατάσταση στην Ελλάδα και «αποκτών» μόνο νομικό πρόσωπο – ανώνυμη εταιρεία – με σκοπό την απόκτηση και την τιτλοποίηση των απαιτήσεων (Εταιρεία Ειδικού Σκοπού, σύμφωνα με την ορολογία που έχει επικρατήσει διεθνώς). Η εταιρεία καταβάλλει το τίμημα και «τιτλοποιεί» τις απαιτήσεις εκδίδοντας αξιόγραφα, «ομολογίες», ονομαστικής αξίας τουλάχιστον 100.000 ευρώ η κάθε μία (παρ. 5 του άρθρου αυτού). Στην πιο απλή μορφή της, η τιτλοποίηση συνίσταται στην εκχώρηση (μεταβίβαση λόγω πώλησης) απαιτήσεων από έναν ή περισσότερους τομείς δραστηριότητας μιας εταιρείας προς μια άλλη εταιρεία, η οποία έχει ως ειδικό σκοπό την αγορά των απαιτήσεων αυτών έναντι τιμήματος. Το τίμημα καταβάλλεται από το προϊόν της διάθεσης σε επενδυτές ομολογιών, στο πλαίσιο ομολογιακού δανείου, το οποίο η λήπτρια εταιρεία εκδίδει για το σκοπό αυτό και το διαθέτει σε τρίτους (επενδυτές) και στη συνέχεια με το αντίτιμο των ομολόγων εξοφλεί το τίμημα της αγοράς. Η πώληση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 513 επ. του ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. του ΑΚ, εφόσον οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται στις διατάξεις του νόμου αυτού (παρ. 6). Η σύμβαση μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων καταχωρίζεται σε περίληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 3 του Ν. 2844/2000 (παρ. 8). Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης, σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο, επέρχεται η μεταβίβαση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων, εκτός αν άλλως ορίζεται στους όρους της σύμβασης και η μεταβίβαση αναγγέλλεται εγγράφως από τον μεταβιβάζοντα ή την εταιρεία ειδικού σκοπού στον οφειλέτη (παρ. 9). Ως αναγγελία λογίζεται η καταχώριση της σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του Ν. 2844/2000, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 8 του ίδιου άρθρου. Πριν από την αναγγελία δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση (εκχώρηση) λόγω πώλησης της παρ. 1. Η ανωτέρω καταχώριση γίνεται με δημοσίευση στο ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, ως ενεχυροφυλακεία δε, έως την ίδρυση τους με Προεδρικό

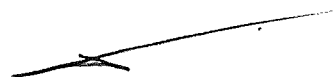
Διάταγμα, ορίζονται τα κατά τόπους λειτουργούντα σήμερα υποθηκοφυλακεία ή κτηματολογικά γραφεία της έδρας των Πρωτοδικείων. Περαιτέρω, ο ως άνω νόμος προβλέπει ότι επί μιας τέτοιας μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων από τράπεζα σε μία εταιρεία ειδικού σκοπού είναι δυνατό να ανατεθεί, με σύμβαση που συνάπτεται εγγράφως και σημειώνεται στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του Ν. 2844/2000 (παρ. 16), η είσπραξη και η γενικότερη διαχείριση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα που παρέχει νόμιμα υπηρεσίες, σύμφωνα με το σκοπό του, στον Ευρωπαϊκό Χώρο, στον μεταβιβάζοντα ή και σε τρίτο, εφόσον ο τελευταίος είτε είναι εγγυητής των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων είτε ήταν επιφορτισμένος με τη διαχείριση ή την είσπραξη των απαιτήσεων πριν τη μεταβίβασή τους στον αποκτώντα. Αν η εταιρεία ειδικού σκοπού (απόκτησης) δεν εδρεύει στην Ελλάδα και οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις είναι απαιτήσεις κατά καταναλωτών πληρωτέες στην Ελλάδα, τα πρόσωπα στα οποία ανατίθεται η διαχείριση πρέπει να έχουν εγκατάσταση στην Ελλάδα. Σε περίπτωση υποκατάστασης του διαχειριστή, ο υποκατάστατος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τον διαχειριστή (παρ. 14). Εξάλλου, με τον Ν. 4354/2015 εισήχθησαν στην ελληνική έννομη τάξη δύο διακριτά εταιρικά σχήματα οι «εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις» (ΕΑΑΔΠ) και οι «εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις» (ΕΔΑΔΠ), οι οποίες δραστηριοποιούνται υπό την εποπτεία της Τράπεζας της Ελλάδος, ενώ προβλέπονται δύο νέα συμβατικά μορφώματα, η σύμβαση πώλησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και η σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις. Αμφότερα τα συμβατικά μορφώματα υπόκεινται σε σοβαρούς περιορισμούς, ως προς τον τύπο, τα πρόσωπα που δικαιούνται να συμβληθούν και το περιεχόμενό τους, που προβλέπονται από τις διατάξεις των άρθρων 1 έως 3 του Ν. 4354/2015. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 β' του Ν. 4354/2015, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του Ν. 4643/2019, η μεταβίβαση απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια, που έχουν χορηγήσει ή χορηγούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, όπως και απαιτήσεων εταιρειών προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας, πλην της περίπτωσης δ της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του Ν. 4261/2014, μπορεί να λάβει χώρα μόνο λόγω πώλησης, δυνάμει σχετικής έγγραφης συμφωνίας, σύμφωνα και με τα όσα προβλέπονται στο άρθρο 3, προς τους κατωτέρω, ως

προς μεν τα πιστωτικά και χρηματοδοτικά ιδρύματα αποκλειστικά, ως προς δε τις εταιρείες προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας δυνητικά, ήτοι: αα) Ανώνυμες εταιρείες που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, εδρεύουν στην Ελλάδα και καταχωρίζονται στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (ΓΕΜΗ), ββ) Εταιρείες που έχουν έδρα στον Ευρωπαϊκό Χώρο, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και γγ) Εταιρείες που έχουν έδρα σε τρίτες χώρες, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη διατάξεων της ενωσιακής νομοθεσίας, οι οποίες έχουν διακριτική ευχέρεια να εγκαθίστανται στην Ελλάδα μέσω υποκαταστήματος, υπό την προϋπόθεση ότι η έδρα τους δεν βρίσκεται σε κράτος που έχει προνομιακό φορολογικό καθεστώς ή σε μη συνεργάσιμο κράτος. Συνεπώς, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Ν. 4354/2015, στη σύμβαση μεταβίβασης (πώλησης) απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια που έχουν χορηγήσει πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να είναι, ως πωλητές μόνον πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα και ως αγοραστές μόνον ΕΑΑΔΠ (Εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 α του Ν. 4354/2015, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 1 του Ν. 4643/2019, η διαχείριση των απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις που χορηγούνται ή έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, καθώς και των απαιτήσεων εταιρειών προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας, εκτός των αναφερόμενων στην περίπτωση δ της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του Ν. 4261/2014, ανατίθεται στους κατωτέρω, ως προς μεν τα πιστωτικά και χρηματοδοτικά ιδρύματα αποκλειστικά, ως προς δε τις εταιρείες προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας δυνητικά: ήτοι, αα) σε ανώνυμες εταιρείες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις, ειδικού και αποκλειστικού σκοπού, υπό την επιφύλαξη της παρ. 20, που εδρεύουν στην Ελλάδα και ββ) σε εταιρείες που εδρεύουν σε κράτος – μέλος του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, με την προϋπόθεση ότι έχουν εγκατασταθεί νόμιμα στην Ελλάδα μέσω υποκαταστήματος, με σκοπό τη διαχείριση απαιτήσεων από δάνεια και

πιστώσεις, με την επιφύλαξη των διατάξεων της Οδηγίας 2013/36 (ΕΕΛ 176/338/27 – 06 – 2013), καθώς και της Οδηγίας 2004/39 (ΕΕΛ 145/2004) και της περίπτωσης δ της παρούσας παραγράφου. Δηλαδή, στη σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις δύνανται να συμβάλλονται αφενός πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ή ΕΑΑΔΠ (Εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) και αφετέρου ΕΔΑΔΠ (Εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις). Εξάλλου, οι ΕΔΑΔΠ (Εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) είναι ανώνυμες εταιρείες ειδικού και αποκλειστικού σκοπού, που αποτελούν χρηματοδοτικά ιδρύματα, λαμβάνουν ειδική άδεια λειτουργίας από την ΤτΕ, η οποία δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και εποπτεύονται, για τη συμμόρφωσή τους προς τις διατάξεις του παρόντος νόμου από την Τράπεζα της Ελλάδος (άρθρο 1 παρ. 1 περ. α', όπως το δεύτερο εδάφιο της περ. α' αντικαταστάθηκε με το άρθρο 69 παρ. 1 του Ν. 4549/2018). Αντικείμενο της δραστηριότητάς τους ορίζεται η διαχείριση των απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις που χορηγούνται ή έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα (άρθρο 1 παρ. α'), οι οποίες (απαιτήσεις) μπορεί να είναι είτε καθυστερούμενες είτε ενήμερες. Περαιτέρω, το άρθρο 2 παρ. 1 – 3 του Ν. 4354/2015, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 70 του Ν. 4389/2016, προβλέπει ότι στις Εταιρείες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (ΕΔΑΔΠ) δύνανται να ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή και πιστώσεων που έχουν χορηγηθεί ή χορηγούνται από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, πλην του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων (περίπτωση δ της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του Ν. 4261/2014). Η παραπάνω ρύθμιση εισάγει διττό περιορισμό ως προς το υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής της, καθόσον, αφενός μεν εξουσιοδοτών (αναθέτων την διαχείριση) μπορεί να είναι μόνον πιστωτικό ίδρυμα ή ΕΑΑΔΠ (Εταιρεία απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις), αφετέρου δε διαχειριστής μπορεί να είναι μόνον ΕΔΑΔΠ (Εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) που έχει λάβει ειδική άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος (1 παρ. 1 α' του Ν. 4354/2015). Επίσης, η πώληση και μεταβίβαση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων και πιστώσεων, που έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ρυθμίζεται στο άρθρο 3 του Ν. 4354/2015, και μπορεί να γίνει μόνον προς αδειοδοτημένη ΕΑΑΔΠ (Εταιρεία απόκτησης απαιτήσεων

από δάνεια και πιστώσεις) (ή ανάλογη αλλοδαπή εταιρεία που έχει εγκατασταθεί νόμιμα στην Ελλάδα, με τις προϋποθέσεις του άρθρου 1 παρ. 1 β' περιπτ. ββ και γγ του Ν.4354/2015) και διέπονται (όπως και στις περιπτώσεις της μεταβίβασης απαιτήσεων με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του Ν. 3156/2003 για την τιτλοποίηση απαιτήσεων), η μεν πώληση από τις διατάξεις του άρθρου 513 επ. του ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. του ΑΚ (άρθρο 3 παρ. 1). Επίσης, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 περ. γ του Ν. 4354/2015, η πώληση των παραπάνω απαιτήσεων είναι ισχυρή, μόνο εφόσον έχει υπογραφεί συμφωνία ανάθεσης διαχείρισης μεταξύ εταιρείας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων, που αδειοδοτείται και εποπτεύεται κατά τον παρόντα νόμο από την Τράπεζα της Ελλάδος, τα δε δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες, λόγω πώλησης, απαιτήσεις δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιρειών διαχείρισης της παρούσας παραγράφου. Οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις λογίζονται ως τραπεζικές και μετά τη μεταβίβασή τους. Οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων ευθύνονται για όλες τις υποχρεώσεις απέναντι στο Δημόσιο και σε τρίτους, οι οποίες βαρύνουν τις εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων και απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις. Επίσης, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του Ν. 4354/2015, οι Εταιρείες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του Ν. 4307/2014. Εφόσον οι Εταιρείες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης. Αμφότεροι οι ως άνω νόμοι 3156/2003 και 4354/2015 έχουν παραπλήσιο αντικειμενικό πεδίο εφαρμογής, καθώς και οι δύο καθορίζουν τις προϋποθέσεις για την μεταβίβαση – πώληση των απαιτήσεων (ειδικά δε στην περίπτωση του Ν. 4354/2015 των τραπεζικών) από τους φορείς τους προς τρίτους, με τη διαφοροποίηση ότι στην περίπτωση του Ν. 3156/2003, μετά την πώληση ακολουθεί το στάδιο της

έκδοσης ομολογιών (της τιτλοποίησης) και ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη των απαιτήσεων αυτών από εταιρείες διαχείρισης, ωστόσο ο Ν. 4354/2015 περιέχει πληρέστερο ρυθμιστικό πλαίσιο για το καθεστώς λειτουργίας των εταιρειών διαχείρισης, τόσο στο πεδίο του ουσιαστικού, όσο και στο πεδίο του δικονομικού δικαίου. Όπως προεκτέθηκε, στην περίπτωση της μεταβίβασης απαιτήσεων με σκοπό την τιτλοποίηση σύμφωνα με τον Ν. 3156/2003, στο άρθρο 10 παρ. 14 αυτού ορίζεται ότι η είσπραξη και εν γένει διαχείριση των τιτλοποιημένων απαιτήσεων μπορεί να ανατίθεται συμβατικά σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα, στον ίδιο τον μεταβιβάζοντα ή σε τρίτο – εγγυητή με τις προϋποθέσεις που ειδικότερα ορίζονται σε αυτή. Με τη διάταξη αυτή δεν παρέχεται ρητά στην εταιρεία διαχείρισης, η οποία, συμβαλλόμενη με την εταιρεία απόκτησης, αποκτά κατά το ουσιαστικό δίκαιο την εξουσία είσπραξης αλλότριας απαίτησης (ήτοι απαίτησης της εταιρείας απόκτησης), και η δικονομική εξουσία να εγείρει αγωγή και κάθε άλλο ένδικο βοήθημα για την είσπραξή της, με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου, αιτούμενη έννομη προστασία στο όνομά της, όπως ρητά προβλέπεται για τις εταιρείες διαχείρισης στην προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015, δυνάμει της οποίας ο νομοθέτης εξόπλισε τις εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων, στις οποίες ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων, με βάση το νόμο αυτό, και με τη δικονομική εξουσία να ενεργούν, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, στο όνομά τους, το σύνολο των αναγκαίων δικαστικών, αλλά και εξώδικων ενεργειών, προς είσπραξη των υπό την διαχείρισή τους απαιτήσεων. Η προβλεπόμενη από το άρθρο 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015 εξαιρετική νομιμοποίηση της εταιρείας διαχείρισης ως μη δικαιούχου διαδίκου, διευκολύνει τις εταιρείες απόκτησης, οι οποίες συνήθως έχουν έδρα στην αλλοδαπή, καθώς απαλλάσσονται από το βάρος της διαχείρισης των απαιτήσεων αυτών και της επιμέλειας της δικαστικής επιδίωξής τους, αφού αυτή ασκείται αποκλειστικά από τις εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων (άρθρο 1 στοιχ. γ' του Ν. 4354/2015), χωρίς να βλάπτει τα ουσιαστικά δικαιώματα των δανειοληπτών – καταναλωτών, οι οποίοι ασκούν τα δικαιώματά τους ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων κατά εταιρειών, οι οποίες έχουν λάβει ειδική άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος, που έχει δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και οι οποίες εδρεύουν στην Ελλάδα και λειτουργούν εντός ενός συγκεκριμένου αυστηρού νομικού καθεστώτος εποπτευόμενες από την Τράπεζα της Ελλάδος. Ενόψει αυτών είναι ερευνητέο,



αν οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων του Ν. 4354/2015 απολαμβάνουν την προβλεπόμενη από το νόμο αυτό εξαιρετική νομιμοποίηση ως μη δικαιούχοι διάδικοι και στην περίπτωση που τους έχει ανατεθεί η διαχείριση απαιτήσεων με το καθεστώς του Ν. 3156/2003, μολοντί τέτοια νομιμοποίηση δεν θεσπίζεται ρητά με το Ν. 3156/2003. Στην ελληνική έννομη τάξη η κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση προϋποθέτει ειδική νομοθετική ρύθμιση, η οποία απονέμει στο πρόσωπο την ιδιότητα του μη δικαιούχου ή μη υπόχρεου διαδίκου, όπως συμβαίνει με το σύνδικο της πτώχευσης, τον εκτελεστή διαθήκης, τον εκκαθαριστή κληρονομίας, τον αναγκαστικό διαχειριστή, τον Εισαγγελέα στη δίκη ακύρωσης του γάμου κλπ. Ωστόσο, η πρόβλεψη μιας περίπτωσης εξαιρετικής νομιμοποίησης από το νομοθέτη δεν απαιτεί πανηγυρική διατύπωση ότι πρόκειται για μη δικαιούχο ή μη υπόχρεο διάδικο, εφόσον από την τελολογική ερμηνεία της εφαρμοστέας διάταξης, σύμφωνα με την οποία μεταξύ των περισσοτέρων δυνατών νοημάτων, που καλύπτονται από το γράμμα του ερμηνευόμενου κανόνα δικαίου πρέπει να αναζητείται εκείνο που επιτυγχάνει την πληρέστερη πραγμάτωση του ρυθμιστικού σκοπού του, δηλαδή την πληρέστερη διασφάλιση της αξιολογικής στάθμισης των εκατέρωθεν συμφερόντων, προκύπτει ότι ο σκοπός του νομοθέτη είναι να εξοπλίσει το πρόσωπο, που νομιμοποιείται προς είσπραξη μιας απαίτησης τρίτου κατά το ουσιαστικό δίκαιο και με τη δικονομική εξουσία να ενεργεί κάθε αναγκαία για την είσπραξή της διαδικαστική πράξη και ενέργεια με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου. Ο νομοθέτης, στο άρθρο 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015 ρύθμισε ρητά το ειδικό δικονομικό καθεστώς των εταιρειών διαχείρισης, απονέμοντας σε αυτές την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου. Ωστόσο, αυτές οι εταιρείες διαχείρισης υπάγονται σε μια ευρύτερη κατηγορία εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, όπως είναι και εκείνες του Ν. 3156/2003. Ως εκ τούτου η διαφορετική αντιμετώπιση των εταιρειών διαχείρισης του Ν. 3156/2003 από εκείνες του Ν. 4354/2015 θα έχει ως συνέπεια λογική ανακολουθία στο εσωτερικό σύστημα του νόμου. Αυτό, άλλωστε, συνάγεται και από τη συστηματική ερμηνεία των ως άνω κανόνων δικαίου, οι οποίοι παρουσιάζουν νοηματική και λειτουργική συνοχή μεταξύ τους, αφού και οι δύο ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη απαιτήσεων τρίτων. Γι' αυτό οι ανωτέρω δύο νόμοι θα πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται

κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να βρίσκονται σε αρμονία μεταξύ τους, ανεξαρτήτως αν η απόκτηση των απαιτήσεων από τις εταιρείες ειδικού σκοπού έγινε με τη διαδικασία της τιτλοποίησης και εκχώρησης βάσει του Ν. 3156/2003 ή με τη διαδικασία της πώλησης βάσει του Ν. 4354/2015. Εξάλλου, η διαφορετική αντιμετώπιση του ζητήματος, σύμφωνα με την οποία οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις του Ν. 4354/2015 διαθέτουν την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση του άρθρου 2 παρ. 4 αυτού, μόνο όταν η μεταβίβαση και ανάθεση της διαχείρισης των απαιτήσεων στις εν λόγω εταιρείες γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 4354/2015 και όχι όταν έχει πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τις διατάξεις για την τιτλοποίηση των απαιτήσεων του Ν. 3156/2003, θα ήταν αντίθετη προς την αρχή της ενότητας και ασφάλειας του δικαίου, η οποία απορρέει από τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδαφ. α' του Συντάγματος και επιβάλλει τη σαφήνεια και την προβλέψιμη εφαρμογή των εκάστοτε νομοθετικών ρυθμίσεων, η οποία πρέπει να τηρείται, ιδίως όταν πρόκειται για διατάξεις που μπορούν να έχουν σοβαρές οικονομικές συνέπειες για τους ενδιαφερόμενους, όπως οι προαναφερόμενες διατάξεις (ΟΛΑΠ 1/2023 δημοσιευμένη στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

II. Από το συνδυασμό των άρθρων 919 και 925 του ΚΠολΔ σε περίπτωση διαδοχής στη διαδικασία εκκρεμούς αναγκαστικής εκτέλεσης καθιερώνεται υποχρέωση του καθολικού ή ειδικού διαδόχου κοινοποίησης σε εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η αναγκαστική εκτέλεση, για να μπορεί νόμιμα να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση, νέας επιταγής με τα σχετικά της διαδοχής νομιμοποιητικά έγγραφα, δημόσια ή ιδιωτικά. Η παράβαση του άρθρου 925 παρ. 1 του ΚΠολΔ συνεπάγεται ακυρότητα της εκτέλεσης ανεξαρτήτως βλάβης, δεδομένου ότι η φράση του νόμου «δεν δύναται να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση» είναι ισοδύναμη με την απειλή ακυρότητας, ακόμη και αν ο καθ' ου η εκτέλεση έλαβε γνώση με άλλο τρόπο της διαδοχής (ΑΠ 598/2021, ΑΠ 345/2006 δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, στην περίπτωση της διαδοχής του δικαιούχου λόγω σύμβασης μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων τραπεζικών απαιτήσεων κατά τους ορισμούς των Ν. 4354/2015 και 3156/2003, πρέπει να κοινοποιούνται κατά το άρθρο 925 παρ. 1 του ΚΠολΔ τα έγγραφα αυτά που αποδεικνύουν την συντέλεση της μεταβίβασης και στοιχειοθετούν την νομιμοποίηση του



επίσπευδοντος, δεδομένου ότι τα αποτελέσματα της μεταβίβασης επέρχονται αυτοδίκαια με βάση τον νόμο, χωρίς άλλη διατύπωση και έναντι τρίτων από την καταχώριση της κάθε σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του Ν. 2844/2000, οπότε η νομιμοποίηση της εταιρείας που αναλαμβάνει τη διαχείριση των απαιτήσεων που μεταβιβάστηκαν αρχίζει από το χρόνο της ως άνω καταχώρισης. Συνεπώς, τα έγγραφα που νομιμοποιούν την εταιρεία που ανέλαβε τη διαχείριση των απαιτήσεων που μεταβιβάστηκαν είναι η καταχώριση σε περίληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία των συμβάσεων μεταβίβασης και ανάθεσης της διαχείρισης, σύμφωνα με το άρθρο 3 του Ν. 2844/2000, ήτοι η δημοσίευση του εντύπου που καθορίστηκε με την με αριθμό 161/337/2003 (ήδη Υ.Α. 207/2020) απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης στο Ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, με το σχετικό απόσπασμα των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων από το οποίο θα προκύπτει η καταχώριση της μεταβίβασης της απαίτησης του καθ' ου η εκτέλεση (ΜΕφΘεσ 177/2022, ΜΕφΠειρ 585/2022 δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τους πρώτο, δεύτερο και τρίτο λόγους της υπό κρίση ανακοπής, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι πρέπει να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες επιταγή προς πληρωμή και έγγραφη εντολή προς εκτέλεση, διότι, (α) η καθ' ης η ανακοπή ως διαχειρίστρια εταιρεία δεν νομιμοποιείται ενεργητικά για την επίσπευση εκτέλεσης σε βάρος του, δεδομένου ότι η συναφθείσα βάσει των διατάξεων του Ν. 3156/2003 μεταξύ αυτής και της αλλοδαπής εταιρείας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων διέπεται από τον Ν. 3156/2003 και δεν έχουν επί αυτής εφαρμογή οι διατάξεις του Ν. 4354/2015, δεν χορηγείται, επομένως, εκ του νόμου σε αυτήν κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση, (β) η καθ' ης η ανακοπή, με την προσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή, δεν του κοινοποίησε τα οριζόμενα κατά το άρθρο 925 παρ. 1 του ΚΠολΔ νομιμοποιητικά έγγραφά της και συγκεκριμένα ολόκληρες τις συμβάσεις πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων και τη σύμβαση διαχείρισης των τιτλοποιημένων επιχειρηματικών απαιτήσεων, αλλά κοινοποίησε μόνο τις καταχωρίσεις των πράξεων αυτών στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών σε περιλήψεις, μη αρκούντων των περιλήψεων να αποδείξουν την ενεργητική της νομιμοποίηση και (γ) στο

παράρτημα της συμβάσης πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων που του επιδόθηκε κατά το άρθρο 925 παρ. 1 του ΚΠολΔ δεν περιλαμβάνεται η απαίτηση της αρχικής δικαιούχου δανείστριας τράπεζας που επιδικάστηκε με την με αριθμό 190/2015 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, καθώς αναφέρεται σε αυτό άλλος αριθμός σύμβασης και άλλη ημερομηνία σύναψής της. Με αυτό το περιεχόμενο, ο λόγος αυτός της ανακοπής κατά το υπό στοιχείο α σκέλος του πρέπει να απορριφθεί ως νομικά αβάσιμος, διότι, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην υπό στοιχείο Ι μείζονα σκέψη της παρούσας απόφασης, εφόσον η καθ' ης είναι εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων, έλαβε άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος σύμφωνα με τον Ν. 4354/2015, δυνάμει της με αριθμό 207/1/29 – 11 – 2016 απόφασης της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων και ενεργεί στην προκειμένη περίπτωση υπό την ιδιότητά της ως μη δικαιούχος και μη υπόχρεος διάδικος και ως διαχειρίστρια των απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «

», νομιμοποιείται ενεργητικά στην επίσπευση διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του ανακόπτοντος, παρά το γεγονός ότι η σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων που συνάφθηκε μεταξύ αυτής και της αλλοδαπής εταιρείας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις διέπεται από τον Ν. 3156/2003, καθώς και στην περίπτωση αυτή εφαρμόζονται οι διατάξεις του Ν. 4354/2015 για την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση αυτής. Περαιτέρω, ο λόγος αυτός της ανακοπής κατά το υπό στοιχείο β σκέλος του πρέπει να απορριφθεί, ομοίως, ως νομικά αβάσιμος, διότι από τα έγγραφα που αναφέρονται στην ανακοπή ότι κοινοποίησε η καθ' ης στον ανακόπτοντα και από τα αναφερόμενα στην προσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή ως συγκοινοποιούμενα έγγραφα σε συνδυασμό με τα εκτιθέμενα στις υπό στοιχεία Ι και ΙΙ μείζονες σκέψεις της παρούσας απόφασης, προκύπτει ότι κοινοποιήθηκαν στον ανακόπτοντα όλα τα αναγκαία κατά τον νόμο έγγραφα, ήτοι: 1) η με αριθμό πρωτοκόλλου 45089/16 – 04 – 2021 απόφαση της Διεύθυνσης Εταιρειών του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων, που καταχωρήθηκε στο Γ.Ε.ΜΗ., 2) η με αριθμό πρωτοκόλλου 45123/16 – 04 – 2021 ανακοίνωση της Διεύθυνσης Εταιρειών του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων περί καταχώρισης στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (Γ.Ε.ΜΗ.) στη μερίδα της «

» με Κωδικό Αριθμό

Καταχώρισης της 16 – 04 – 2021 απόφασης του Υπουργού Ανάπτυξης και Επενδύσεων περί έγκρισης της συγχώνευσης, 3) η με αριθμό πρωτοκόλλου 16 – 04 – 2021 ανακοίνωση της Διεύθυνσης Εταιρειών του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων περί καταχώρισης στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (Γ.Ε.ΜΗ.) στη μερίδα της «
— με Κωδικό Αριθμό Καταχώρισης της 4 16 – 04 – 2021 απόφαση του Υπουργού Ανάπτυξης και Επενδύσεων περί έγκρισης της συγχώνευσης, 4) η από 08 Οκτωβρίου 2021 Σύμβαση Πώλησης και Μεταβίβασης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, ως ακριβής μετάφραση του GREEK ASSIGNMENT AGREEMENT – ASSIGNMENT OF RECEIVABLES, 5) η από 08 Οκτωβρίου 2021 Σύμβαση Πώλησης και Μεταβίβασης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, όπως αυτή καταχωρήθηκε νόμιμα στα βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στις 11 – 10 – 2021, με αριθμό πρωτοκόλλου 513/11 – 10 – 2021 στον τόμο 13 και με αύξοντα αριθμό 3, 6) το από 08 – 10 – 2021 Ιδιωτικό Συμφωνητικό Διαχείρισης Απαιτήσεων, ως ακριβής μετάφραση του Private Agreement for the Servicing of Receivables, 7) η από 08 Οκτωβρίου 2021 Σύμβαση Διαχείρισης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, όπως αυτή καταχωρήθηκε νόμιμα στα βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στις 11 – 10 – 2021 με αριθμό πρωτοκόλλου 514/11 – 10 – 2021 στον τόμο 13 και με αύξοντα αριθμό 4, 8) η από 17 – 12 – 2021 Περίληψη της Σύμβασης Μακροπρόθεσμης Διαχείρισης – Ιδιωτικό Συμφωνητικό Διαχείρισης Απαιτήσεων μεταξύ της και της , ως ακριβής μετάφραση του Short Form Long Term Servicing Agreement – Private Agreement for the Servicing of Receivables (σε αντικατάσταση του Private Agreement for the Servicing of Receivables (Ιδιωτικό Συμφωνητικό Διαχείρισης Απαιτήσεων) μεταξύ της και της με ημερομηνία 08 – 10 – 2021), 9) η από 17 – 12 – 2021 Σύμβαση Διαχείρισης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, όπως αυτή καταχωρήθηκε νόμιμα στα βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στις 20 – 12 – 2021 με αριθμό πρωτοκόλλου 719/20 – 12 – 2021 στον τόμο 13 και με αύξοντα αριθμό 209, 10) η από 10 – 04 – 2023 περίληψη της Σύμβασης Μακροπρόθεσμης Διαχείρισης – Ιδιωτικό Συμφωνητικό Διαχείρισης Απαιτήσεων, ως ακριβής μετάφραση της από 10 – 04 – 2023 Short Form Long Term Servicing Agreement – Private Agreement for the Servicing of

Receivables, 11) η από 10 – 04 – 2023 Σύμβαση Διαχείρισης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, όπως αυτή καταχωρήθηκε νόμιμα στα βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στις 11 – 04 – 2023, με αριθμό πρωτοκόλλου 245/11 – 04 – 2023 στον τόμο 16 και με αύξοντα αριθμό 18, 12) το με αριθμό 46.496/17 – 12 – 2021 Ειδικό Πληρεξούσιο του Συμβολαιογράφου Αθηνών και 13) τα αποσπάσματα του Παραρτήματος της από 08 Οκτωβρίου 2021 Σύμβασης Πώλησης και Μεταβίβασης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, όπως αυτή καταχωρήθηκε νόμιμα στα δημόσια βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στις 11 – 10 – 2021, με αριθμό πρωτοκόλλου 513/11 – 10 – 2021 στον τόμο 13 και με αύξοντα αριθμό 3 και συγκεκριμένα τη σελίδα 823, τα οποία ανταποκρίνονται πλήρως στη νομοτυπική μορφή των εγγράφων που αξιώνει το άρθρο 925 παρ. 1 του ΚΠολΔ. Όλα τα υπόλοιπα έγγραφα, που ισχυρίζεται ο ανακόπτον ότι έπρεπε να του κοινοποιηθούν, ακόμη και εάν παρουσιάζουν ιδιαίτερη σημασία για την νομιμότητα της διαδικασίας της μεταβίβασης των απαιτήσεων από την αρχική δικαιούχο στην αποκτώσα αλλοδαπή εταιρεία και για την νομιμότητα της διαδικασίας ανάθεσης της διαχείρισης των απαιτήσεων από την αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού στην καθ' ης – διαχειρίστρια εταιρεία δεν παύουν να αποτελούν ειδικότερα στοιχεία, που αφορούν στις εσωτερικές σχέσεις των εταιρειών αυτών και δεν επηρεάζουν τη συνέχιση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης από την καθ' ης. Επιπρόσθετα, ο λόγος αυτός της ανακοπής κατά το υπό στοιχείο γ σκέλος του πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, διότι, από την επισκόπηση της με αριθμό 190/2015 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, η οποία αποτελεί τον εκτελεστό τίτλο, στον οποίο στηρίζεται η ένδικη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης αποδεικνύεται ότι η απαίτηση που επιδικάστηκε με αυτήν σε βάρος του ανακόπτοντος απορρέει από την με αριθμό 1108672/20 – 09 – 2006 σύμβαση με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό μεταξύ του ανακόπτοντος και της αρχικής δανείστριας τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «

και η απαίτηση αυτή αναγράφεται στη σελίδα 823, με αύξοντα αριθμό 20.012, του Παραρτήματος της από 08 – 10 – 2021 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων, που καταχωρήθηκε στο δημόσιο βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, στις 11 – 10 – 2021, με αριθμό πρωτοκόλλου 513/11 – 10 – 2021 στον τόμο 13 και με αύξοντα αριθμό

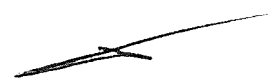
3 και επιδόθηκε στον ανακόπτοντα, με οφειλέτη τον ανακόπτοντα, συνεπώς, η καθ' ης είναι διαχειρίστρια της απαίτησης αυτής και νόμιμα επισπεύδει την ένδικη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της.

III. Κατά το άρθρο 281 του ΑΚ, η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον οφειλέτη, δεν αρκεί για να χαρακτηρίσει ως καταχρηστική την άσκησή του, αλλά πρέπει να συνδυάζεται και με άλλες περιστάσεις όπως συμβαίνει όταν ο δανειστής δεν έχει στην πραγματικότητα συμφέρον από την άσκηση του δικαιώματος του. Έλλειψη όμως συμφέροντος δεν μπορεί να υπάρχει όταν ο δανειστής όπως έχει δικαίωμα από τη σύμβαση, αποφασίζει να εισπράξει την απαίτησή του, διότι αυτό αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας αυτός μπορεί να αποφασίζει, εκτός αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει υπέρβαση και δη προφανής των αρχών της καλής πίστης των χρηστών ηθών και του οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του δικαιώματος. Αυτό συμβαίνει και όταν η συμπεριφορά του δανειστή που προηγήθηκε της άσκησης του δικαιώματος του, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα, δημιούργησαν στον οφειλέτη την εύλογη πεποίθηση ότι ο δανειστής δεν θα ασκούσε το δικαίωμά του στο χρόνο που το άσκησε, με αποτέλεσμα η πρόωρη άσκησή του να προκαλεί επαχθείς συνέπειες στον οφειλέτη και να εμφανίζεται έτσι αδικαιολόγητη και καταχρηστική (ΑΠ 535/2015, ΑΠ 91/2011, ΑΠ 823/2010 δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 281 του ΑΚ, 116 και 933 του ΚΠολΔ, 20 παρ. 1 και 25 παρ. 3 του Συντάγματος συνάγεται ότι άσκηση ουσιαστικού δικαιώματος που ανήκει στο δημόσιο δίκαιο, αποτελεί και η μέσω αναγκαστικής εκτέλεσης πραγμάτωση της απαίτησης του δανειστή. Επομένως, λόγω της ανακοπής του άρθρου 933 του ΚΠολΔ μπορεί να αποτελέσει και η αντίθεση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης στα αντικειμενικά όρια του άρθρου 281 ΑΚ και η εντεύθεν ακυρότητα της εκτέλεσης

όταν υφίσταται προφανής δυσαναλογία μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου και του επιδιωκόμενου σκοπού, ασκούμενου του σχετικού δικονομικού δικαιώματος με κακοβουλία κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη ή την καλή πίστη (ΟΛΑΠ 12/2009, ΑΠ 261/2017, ΑΠ 893/2008 δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, οι τράπεζες ως χρηματοδοτικοί οργανισμοί, έχουν αυξημένη ευθύνη κατά την άσκηση του χρηματοδοτικού τους έργου και οφείλουν να μεριμνούν για τα συμφέροντα των προσώπων που χρηματοδοτούν, αφού από τη φύση της η πιστωτική σχέση, ως διαρκής έννομη σχέση ιδιαίτερης εμπιστοσύνης μεταξύ των συμβαλλομένων, επιβάλλει την υποχρέωση πίστης και προστασίας από την πλευρά των τραπεζών των συμφερόντων των πελατών τους ώστε να αποφεύγονται υπέρμετρα επαχθείς γι' αυτούς συνέπειες. Συνεπώς, για το λόγο αυτό η άσκηση των δικαιωμάτων τους θα πρέπει να κυριαρχείται από τις αρχές της καλόπιστης και σύμφωνης με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη εκπλήρωσης των οφειλόμενων παροχών (άρθρα 178, 200 και 288 του ΑΚ) και να αποφεύγεται αντίστοιχα κάθε κατάχρηση στη συμπεριφορά τους. Έτσι, σε περίπτωση δυσχέρειας του αντισυμβαλλομένου της τράπεζας να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του από την πιστωτική σύμβαση λόγω πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του, που, όμως υπερβαίνει τα όρια της αντοχής του, η καλόπιστη από την πλευρά της τράπεζας συμπεριφορά επιβάλλει σε αυτήν την υποχρέωση να ανεχθεί μία εύλογη καθυστέρηση στην εκπλήρωση της παροχής του οφειλέτη, ιδίως όταν η επιδίωξη της άμεσης εκπλήρωσης της παροχής του πρόκειται να οδηγήσει σε πλήρη οικονομική καταστροφή του, χωρίς ουσιαστικά κέρδος για την ίδια. Κατά την έννοια αυτή, η τράπεζα θα πρέπει, σε περίπτωση πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του πελάτη της να αποφύγει την εσπευσμένη καταγγελία της μεταξύ τους πιστωτικής σύμβασης προπάντων όταν οι απαιτήσεις της είναι ασφαλισμένες με εμπράγματα ή προσωπικές ασφάλειες ο δε πελάτης της βρίσκεται σε άμεση οικονομική εξάρτηση από αυτή και δεν οφείλει σε τρίτους, αφού τότε οι παραπάνω ενέργειες της προσλαμβάνουν καταχρηστικό χαρακτήρα (ΑΠ 323/2021, ΑΠ 1352/2011, ΕφΑΘ 342/2023 δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του Ν. 4354/2015 περί διαχείρισης των μη εξυπηρετούμενων δανείων, «το πρόβλημα των μη εξυπηρετούμενων δανείων έχει καταστεί τα τελευταία έτη μείζον κοινωνικό και οικονομικό πρόβλημα. Η οικονομική ύφεση των τελευταίων ετών, σε

συνδυασμό με τον υπερδανεισμό που προηγήθηκε, οδήγησαν σε μία ραγδαία αύξηση των μη εξυπηρετούμενων δανείων. Αποτέλεσμα της αύξησης αυτής είναι η καταγραφή μεγάλων ζημιών των πιστωτικών ιδρυμάτων, γεγονός που έχει σοβαρές επιπτώσεις στη σταθερότητα του τραπεζικού συστήματος. Παράλληλα, ολοένα και περισσότεροι οφειλέτες φτάνουν στα όρια της απόγνωσης καθώς τα πιστωτικά ιδρύματα δεν προτείνουν προτάσεις ρύθμισης των δανείων δυνάμενες να γίνουν αποδεκτές από τους οφειλέτες καθώς μία ευνοϊκή για τον οφειλέτη πρόταση ρύθμισης θα εκθέσει τον εκπρόσωπο του πιστωτικού ιδρύματος σε κίνδυνο κατηγορίας για απιστία, και επομένως, τα πιστωτικά ιδρύματα είναι αναγκασμένα να προβούν σε αναγκαστική εκτέλεση κατά των οφειλετών, λύση μη συμφέρουσα για κανένα μέρος αφού ο μεν οφειλέτης στερείται των περιουσιακών του στοιχείων, το δε πιστωτικό ίδρυμα πολλές φορές εισπράττει μικρό μόνο μέρος της αξίωσής του. Στο πρόβλημα των μη εξυπηρετούμενων δανείων οι προτεινόμενες ρυθμίσεις φιλοδοξούν να δώσουν μία διέξοδο. Με τις προτεινόμενες ρυθμίσεις καθίσταται δυνατή η δημιουργία δευτερογενούς αγοράς μη εξυπηρετούμενων δανείων. Η δημιουργία μιας τέτοιας αγοράς θα είναι ωφέλιμη τόσο για τα πιστωτικά ιδρύματα όσο και για τους οφειλέτες. Το πιστωτικό ίδρυμα θα μπορεί να ενισχύσει άμεσα τη ρευστότητά του εισπράττοντας άμεσα ένα τμήμα της αμοιβής του, το οποίο είναι αμφίβολο αν θα το εισέπραττε με αναγκαστική εκτέλεση και σε κάθε περίπτωση θα το εισέπραττε πολύ αργότερα. Από την άλλη πλευρά, ο δανειολήπτης θα μπορεί να λάβει από τον εκδοχέα πολύ ευνοϊκότερες προτάσεις ρύθμισης απ' ό,τι θα μπορούσε να λάβει από το πιστωτικό ίδρυμα, διότι ο εκδοχέας θα έχει αγοράσει την απαίτηση σε τιμή μικρότερη της ονομαστικής της αξίας και επομένως μία πρόταση ρύθμισης που θα ήταν ζημιογόνα για το πιστωτικό ίδρυμα και δεν θα μπορούσε να προταθεί από αυτό, θα είναι κερδοφόρα για τον εκδοχέα». Στην ανάλυση δε του άρθρου 2 του ως άνω νόμου, ως προς το περιεχόμενο της σύμβασης ανάθεσης διαχείρισης των μεταβιβασθεισών επιχειρηματικών απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις σε ανώνυμη εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις ρητώς αναφέρονται ως δυνητικό περιεχόμενο της σύμβασης διαχείρισης «η διενέργεια διαπραγματεύσεων με τους οφειλέτες των προς διαχείριση απαιτήσεων και η σύναψη συμβάσεων συμβιβασμού κατά την

έννοια των άρθρων 871 – 872 του ΑΚ ή ρύθμισης και διακανονισμού οφειλών σύμφωνα με τον Κώδικα Δεοντολογίας που έχει θεσπισθεί με τη με αριθμό 116/25.8.2014 Απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 2 του Ν. 4224/2013, όπως εκάστοτε ισχύει». Από τα παραπάνω συνάγεται ότι, κατά σαφή νομοθετική επιλογή προβλέφθηκε η δυνατότητα ίδρυσης των ανωνύμων εταιρειών διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις προκειμένου ακριβώς να δοθεί μία διέξοδος στο πρόβλημα των μη εξυπηρετούμενων δανείων, μέσω της δυνατότητας των εταιρειών αυτών να προτείνουν στους δανειολήπτες πολύ ευνοϊκότερους τρόπους ρύθμισης απ' ό,τι θα μπορούσε να τους προτείνει το πιστωτικό ίδρυμα διότι οι εταιρείες αυτές θα έχουν αγοράσει την απαίτηση σε τιμή μικρότερη της ονομαστικής της αξίας και επομένως μία πρόταση ρύθμισης που θα ήταν ζημιογόνα για το πιστωτικό ίδρυμα και δεν θα μπορούσε να προταθεί από αυτό, θα είναι κερδοφόρα για αυτές. Συνεπώς, δεδομένου και ότι κατά ρητή νομοθετική πρόβλεψη, οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις διατηρούν την ουσιαστική και δικονομική τους φύση λογιζόμενες ως τραπεζικές ακόμη και μετά τη μεταβίβασή τους (άρθρο 1 παρ. 1γ εδ. δ' του Ν. 4354/2015 και άρθρο 10 παρ. 13 εδ. σ' του Ν. 3156/2003), οι εταιρείες διαχείρισης έχουν, όπως ακριβώς και τα τραπεζικά ιδρύματα, υποχρέωση να συμμορφώνονται με την κείμενη νομοθεσία περί Προστασίας Καταναλωτή, όπως αυτή κάθε φορά εφαρμόζεται και ισχύει, με τον Κώδικα Δεοντολογίας Τραπεζών, με τους κανόνες που διέπουν τη χορήγηση δανείων και πιστώσεων που ισχύουν για τα πιστωτικά ιδρύματα, συμπεριλαμβανομένης της οδηγίας 2014/17, καθώς και με όλες τις σχετικές με χορηγούμενα από πιστωτικά και χρηματοδοτικά ιδρύματα δάνεια και πιστώσεις αποφάσεις της Τράπεζας της Ελλάδος και να λαμβάνουν ειδική μέριμνα για κοινωνικά ευπαθείς ομάδες και αυξημένη ευθύνη κατά την άσκηση του διαχειριστικού τους έργου και υποχρέωση εξέτασης της δυνατότητας ρύθμισης της οφειλής και εξάντλησης κάθε περιθωρίου εύρεσης μίας συμβιβαστικής λύσης με τον οφειλέτη, εφόσον βέβαια και ο τελευταίος συνεργάζεται για το σκοπό αυτό. Για τον λόγο αυτό, η άσκηση των δικαιωμάτων τους θα πρέπει να κυριαρχείται από τις αρχές της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών (άρθρα 178, 200 και 288 του ΑΚ) και να αποφεύγεται αντίστοιχα κάθε κατάχρηση στη συμπεριφορά τους. Κατά την



έννοια αυτή, η ανώνυμη εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις θα πρέπει, στην περίπτωση που ο οφειλέτης αδυνατεί να αποπληρώσει άμεσα την οφειλή του ή αδυνατεί να αποπληρώσει το σύνολο αυτής πλην όμως συνεργάζεται προς την κατεύθυνση της ρύθμισης της οφειλής του, να αποφύγει την εσπευσμένη αναγκαστική κατάσχεση της περιουσίας του, προπάντων όταν οι απαιτήσεις της είναι ασφαλισμένες με εμπράγματα ή προσωπικές ασφάλειες και να εξαντλήσει τα περιθώρια εύρεσης συμφέρουσας και για τις δύο πλευρές λύσης διακανονισμού της οφειλής του (ΜΠρΑθ 2397/2023 δημοσιευμένη στην ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Με τον επικουρικά προβαλλόμενο τέταρτο λόγο της κρινόμενης ανακοπής, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι είναι καταχρηστική η επιβολή της προσβαλλόμενης αναγκαστικής κατάσχεσης σε βάρος της ακίνητης περιουσίας του, διότι κατά το χρόνο που επιβλήθηκε είχε υποβάλει επανειλημμένα αιτήματα, αρχικά προς την δανείστρια τράπεζα και μετέπειτα και προς την καθ' ης, με σκοπό να εξευρεθεί μια κοινά αποδεκτή λύση διευθέτησης της οφειλής του και να αποφευχθεί η κατάσχεση και ο πλειστηριασμός του επίδικου ακινήτου και ενώ βρισκόντουσαν σε διαπραγματεύσεις με την καθ' ης για πώληση του επίδικου ακινήτου και ολοσχερή εξόφληση της οφειλής του, αυτή επέβαλε κατάσχεση επί του επίδικου ακινήτου, με αποτέλεσμα η συμπεριφορά της καθ' ης να εμφανίζεται αδικαιολόγητη και καταχρηστική υπερβαίνουσα προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματός της. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι ορισμένος και νόμιμος στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 281 του ΑΚ, 116 και 933 του ΚΠολΔ, 20 παρ. 1 και 25 παρ. 3 του Συντάγματος και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει της με αριθμό 190/2015 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ναυπλίου, η οποία επιδόθηκε στον ανακόπτοντα στις 27 – 10 – 2015 (βλ. την προσκομιζόμενη και επικαλούμενη με αριθμό 11.868Β'/27 – 10 – 2015 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας με έδρα στο Πρωτοδικείο Λασιθίου

Χρυσής Σταυρακάκη), αυτός υποχρεώθηκε να καταβάλει στην ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ΕΤΑΙΡΙΑ»

το ποσό των 165.049,53 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, για απαίτηση προερχόμενη από την με αριθμό 1108672/20 – 09 – 2006 σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό και τις από 20 – 09 – 2006, 06 – 11 – 2007 και 28 – 12 – 2011 πρόσθετες πράξεις αυτής, η οποία καταγγέλθηκε στις 03 – 12 – 2014. Ο ανακόπτων, με την προσκομιζόμενη και επικαλούμενη από 25 – 10 – 2015 αίτησή του, ζήτησε από την ως άνω δανείστρια τράπεζα τη ρύθμιση της οφειλής του με τον προτεινόμενο από τον ίδιο τρόπο αλλά η δανείστρια τράπεζα ουδέποτε συναίνεσε και ούτε πρότεινε κάποια άλλη λύση για ρύθμιση της ως άνω οφειλής του. Στη συνέχεια, κατά τα παραπάνω αποδεικνυόμενα, η απαίτηση μεταβιβάστηκε στην αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «

και η διαχείριση αυτής ανατέθηκε στην καθ' ης διαχειρίστρια εταιρεία. Ο ανακόπτων, πέραν από τις συνεχείς τηλεφωνικές οχλήσεις προς τη δανείστρια τράπεζα και την καθ' ης για ρύθμιση της οφειλής του, ήδη από τις αρχές του έτους 2022, γνωστοποίησε στην καθ' ης την πρόθεσή του να μεταβιβάσει το επίδικο και ήδη κατασχεθέν με την προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητο ιδιοκτησίας του, που βρίσκεται στα Αργολίδα και επί αυτού διατηρεί εμπράγματα ασφάλεια η καθ' ης, σε τρίτους με τους οποίους βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις με σκοπό να αποπληρώσει ολοσχερώς την ως άνω οφειλή του (βλ. το προσκομιζόμενο και επικαλούμενο από 29 – 01 – 2024 ιδιωτικό συμφωνητικό υπόσχεσης πώλησης ιδιοκτησίας – σύμβαση αρραβώνα μεταξύ του ανακόπτοντος και του μελλοντικού αγοραστή Απόστολου Κατσίγιαννη του Παναγιώτη). Η καθ' ης, όμως, αν και βρισκόταν σε γνώση της ανωτέρω πρόθεσης του ανακόπτοντος και συναινεί στη μεταβίβαση του ακινήτου, όπως αποδεικνύεται από τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα μηνύματα ηλεκτρονικής αλληλογραφίας μεταξύ του ανακόπτοντος και της καθ' ης, προέβη στην κατάσχεση του επίδικου ακινήτου, δυνάμει της προσβαλλόμενης έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης με την οποία ορίστηκε ως ημέρα του πλειστηριασμού η 15^η – 05 – 2024, παρά το γεγονός ότι έχει χορηγήσει προθεσμία στον ανακόπτοντα να μεταβιβάσει το κατασχεθέν ακίνητο έως τις 28 – 02 – 2024 και έχει λάβει για την αιτία αυτή ως προκαταβολή το ποσό των 5.000,00 ευρώ. Με βάση τα παραπάνω



αποδεικνυόμενα πραγματικά περιστατικά, τα οποία δεν αμφισβητεί ειδικά η καθ' ης η ανακοπή, συναγόμενη ομολογίας της κατά το άρθρο 261 εδ. β' του ΚΠολΔ, λαμβανομένης υπόψη της συμπεριφοράς του ανακόπτοντος που προηγήθηκε της άσκησης του ένδικου δικαιώματος της καθ' ης η ανακοπή, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα και τις περιστάσεις που μεσολάβησαν, και με δεδομένο ότι η ένδικη αξίωση είναι εμπραγμάτως εξασφαλισμένη, η συμπεριφορά της καθ' ης, η οποία σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην υπό στοιχείο ΙΙΙ μείζονα σκέψη της παρούσας απόφασης, ήταν υποχρεωμένη να περιμένει την έκβαση των διαπραγματεύσεων του ανακόπτοντος για πώληση του επίδικου ακινήτου πριν προβεί στην κατάσχεση αυτού είναι κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου μη ανεκτή και συνεπώς καταχρηστική. Ειδικότερα η επιβολή της προσβαλλόμενης κατάσχεσης κατά τη διάρκεια διεξαγωγής των ανωτέρω διαπραγματεύσεων και μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα από τότε που επιδόθηκε η προσβαλλόμενη επιταγή προς εκτέλεση, χωρίς να δοθεί ο απαραίτητος κατά την κοινή πείρα και λογική, χρόνος διαπραγματεύσεων, ώστε να επιτευχθεί η οριστική διευθέτηση της οφειλής παρά την αρχική της συναίνεση στη μεταβίβαση του ακινήτου εμφανίζεται, τη δεδομένη χρονική στιγμή, πρόωρη και συνεπώς αδικαιολόγητη, υπερβαίνουσα προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος της καθ' ης, προκαλώντας στον ανακόπτοντα επαχθείς συνέπειες, αφού κινδυνεύει να απωλέσει το επίδικο ακίνητο με τη μεταβίβαση του οποίου πρόκειται να εξοφλήσει πλήρως την οφειλή του προς την καθ' ης. Επομένως, με βάση τα ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτός ο τέταρτος λόγος της κρινόμενης ανακοπής ως ουσιαστικά βάσιμος και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης.

Ακολούθως, με βάση όλα τα ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη ανακοπή να γίνει κατά ένα μέρος δεκτή και γενομένου δεκτού ως ουσιαστικά βάσιμου του τέταρτου λόγου αυτής, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακινήτου. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να κατανεμηθούν μεταξύ των διαδίκων ανάλογα με την έκταση της νίκης και της ήττας του καθενός και να επιβληθεί σε βάρος της καθ' ης η ανακοπή ένα μέρος των δικαστικών

εξόδων του ανακόπτοντος (άρθρα 178 παρ. 1 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά ένα μέρος την ανακοπή.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την με αριθμό 28 – 09 – 2023 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακινήτου του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Ναυπλίου με έδρα στο Πρωτοδικείο Κορίνθου Δημητρίου Γαρούφη.

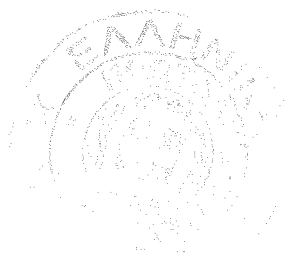
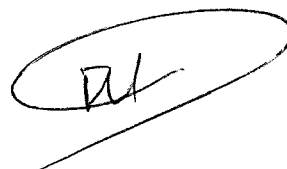
ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στην καθ' ης η ανακοπή ένα μέρος των δικαστικών εξόδων του ανακόπτοντος, το οποίο ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στο Ναύπλιο σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις 08 Απριλίου 2024.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ



Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ



11/04/2024

1